

Tak jsem změnil adresu. Přišlo to dost nečekaně. Řádil jsem s naší bandou v ohrádce.

Štěňata v ohrádce, foto Petra K.

Pak mě vytáhli ven a řádění dostalo nový rozměry. Přilítnul strejda Gábor a začalo to. Lítal jsem po venku jak urvanej vagón po nádraží, všude jsem strčil šňupák. Dům jsem oběhl - no, spočítat se to ani nedá. A všem jsem vokazoval, jakej jsem nebojsa. A pádil jsem.

Se strejdou, foto Petra K.

A pádit jsem od té doby taky v podstatě ale nepřestal. Jenom vobčas na chvilinku, když mě přemůže únava. Ale snažím se poctivě bojovat. Když jsem dopádil, přesunuli mě na louku za zahradou. Tam jsem úplně tolik nepádil, protože přece jeeeenom to nebyl známej terén. Krom mě, nejdůležitějšího jedinca, tam byli ještě dva - no řekněme, že dvounožci, ale spíš bych to nazval Motalové.

Hrozně divně choděj a nejdivnějš, když se jim pohybuju v blízkosti nohou, to vypadá, že se co chvíli položej na zem. A pak taky ještě jedna pejsková. Stará psí paní taková. Ukázal jsem jí pupek, aby věděla, s kým má tu čest. Očuchala si mě a pak mě odmávla jako nezajímavej hmyz. Hm, to neměla dělat, Slíbil jsem si, že jí časem nabourám ty její představy o nezajímavým hmyzu.

Představuji se Bubišce, foto Petra K.

Prozatím jsem měl ale jiný starostě. Motalové se dali do pohybu a já jsem v té trávě tak úplně neměl přehled, tak jsem se radši vydal za nima. Motalka byla nadšená, že se za nima řítím. Motal se mi smál (a smát se zatím teda nepřestal, ale... vono všeho do času jako, on ho ten smích ještě přejde!) . Popadli mě do náručí a šli jsme zase domů, tam jsem si zaběhnul vyplašit kánata a oběhnout výběh pro lišáky. Překontroloval jsem zásoby v garáži a pak mě najednou zase popadli a šoupli mě do té plechárny, co jsme šli prve kolem ní.

Jako zajímavá byla, ale jak se to dalo do pohybu, secvaklo mi, že věci dostaly nějaký divnej spád. Začal jsem řvát, co to šlo. A hodlal si vybojovat svobodu. Dal jsem do toho všechno, co jsem měl. Řval jsem, drápal jsem, snažil jsem se vylézt, vymanit. Klidně i z vokýnka vyskočit. Zavřenýho. Jenže Motalová, která mě držela, má nějaký grif nebo co, a ať jsem dělal, co jsem dělal, nedostal jsem se z klinče. Tak jsem aspoň řval. Moc jsem řval. A navíc jsem měl hlad. Děsivej hlad, nikdo mi nedal najíst. Nejen že mě ukradli, ale ukradli mě s prázdným břichem!! Můj šťastnej život skončil.

Pak jsme zastavili někde, mohl jsem se vyčůrat a hodit bobek. A hlavně se proběhnout. Úleva. Protože jestli fakt něco nesnáším, tak to je být omezen v prostoru a pohybu. To hned dostanu takovýho vzteka, až mi voči zezelenaj. Pak jsme zas nastoupili do plechárny a já se jal pokračovat ve své osvobozovací misi. A tehdy jsem dostal svou první přezdívku - Messner Drápalík. Páč sem se furt drápal vzhůru někam.

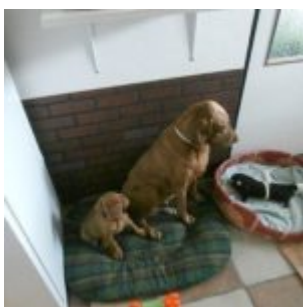
Osvobozovací mise se nějak nezdařila. Ale aspoň jsme za čas zastavili a já zas mohl ven. Pak mě vynesli někam nahoru, otevřely se dveře a Motalové povídaj, že jsem doma. No tak jako padlý na hlavu jsou určitě. Tohle NEBYLO DOMA! Ani náhodou, tím mě nevobalamutěj. Ale zajímavý to bylo, to zas jo. Vyřítíl jsem se zkoumat. Napil jsem se z misky a za trest jim to tam hned i počůral.

Pak KO-NEČ-NĚ!!! Přišlo jídlo. Narval jsem to do sebe megarychlostí, pupek se mi zvětšil asi tak třikrát a začal jsem mocně škytat. Ta pejsková, co jí říkaj Bubiška, ta taky dostala jídlo, ale... bylo trochu o dost jiný, než to moje. A o dost zajímavější teda, abych řekl. Ale já zas dostal ještě jednou a pak ještě jednou. Abych se donacpal. Hlad byl fakt obrovskéj. Pak jsme šli ven, a že prej vyčůrat, pomodlit a spát.

No jo, jenže! To se jim řekne, Motalům, že spát. Ale to nejde, nejde spát sám, bez naší bandy. Zkoušel jsem to, ale fakt to nešlo. Bylo mně mě líto. Převelice. Rozplakal jsem se jak stará Drápalíková u romantickýho filmu. A Motal to vzdal, řekl Motlaový, že ať spí, páč vona prej spí blbě (a to ešče nemohla tušit, jak blbě bude spát vbrzku ☐ a šli jsme kempovati.

Naivně si myslel, že si vystačí s tím, že bude spát v kuchyni v křesle po babičce. To jsem zrušil velmi rychle. Skončil pěkně K.Óčko - neboli na zemi. A já jsem mu mohl cupovat vlas, funět do uší a rajtovat po něm. Čůrat jsem teda chodil jinam. Ale ven to nebylo, heč! Ráno byl Motal skorem stejně zmuchlanej jako já. I ty krví podlitý voči měl. Ale zase je měl několikrát za noc umytý. A hezky se hned zrána oba rozhejbali, páč se hnedle muselo běhat ven.

Stará paní pejsková se mračila, že prej si na starý kolínka tohle nezasloužila. Ale já sem jí šel hnedle dát pusinu. Otočila se a dělala, že tam vůbec nikdo není. Ani ten nezajímavej hmyz, za kterýho mě považovala. Dal jsem si závazek socijalistický práce, že tohle zvládnu dřív, než skončí pětiletka. Nejsm žádněj nějakěj. A začal jsem na tom hnedle pracovat.

Druhý pelech je evidentně obsazen, foto Petra K.

Občas jsem to pravda s tou vehemencí kapánek přehnal a... přišly trestný body. Ale nebylo jich moc a hlavně... hehehe, věděl jsem, že to zas tak velký trestný body nejsou. Ani jednu červenou kartu jsem nedostal, všechno jen žlutý. Mezi tím pobíháním mezi vevnitř a venku shromáždila Motalová věci, odnesli je do plechárny, mě taky odnesli do plechárny, stará paní

pejsková, co slyší na jméno Bubiška, si tam došla sama.

Plechárna se dala do pohybu a já taky. Začal jsem zas rvát a cvičit se na Messnera Drápalika. Už jsem mezitím ale stihnul vyfásnout i další titul, heč. Profesor Prchalík, páč jako nejsem zrovna statickej tvor, to už jsem říkal. Musím všechno navíc vidět, prozkoumat, zničit, sežrat... kolem je toho na jednoho moc a tak musím honem honem pobíhat z bodu A do bodu B, odtama do bodu Cé, zpět na Áčko, přes F až na Zet. To všechno sám na vlastních čtyřech nožičkách, kterejm voni se ale smějou, že vypadaj jak hliněný sloupky, co nesou tlustej bachor.

Když plechárna zastavila, vzala mě Motalová zas do náručí - ty jo a to nesnáším!! Děsně. Teda takhle, nesnáším, jak se to vezme, postupem doby jsem přišel na to, že vono to vůbec není tak úplně špatný zase, dělat toho jorkšíra, hladěj vám pupek, můžete jim rvát vlasy, ale taky je voblizovat, až se z toho xichtěj. No ale tehdy jsem to úplně nejvíc prostě nesnášel. Aby mě někdo držel a já se nemohl pohybovat směrem a rychlostí, který jsem uznal za vhodný já.

Takže Motalka mě popadla a šlo se. Pak mě položila na zem a já panečku čuměl! VŠUDE, ALE FAKT JAKO VŠUDE TO BYLO ZELENÝ!! Viděli jste to někdy? No já teda ne! Byl jsem z toho paf. Bubiška lítala nadšeně prostorem a tak já taky, pak jsme přišli k něčemu dřevěnému, to se otevřelo a přišli jsme k domu. A kolem domu hafo květeny! Mega květeny!

Dal jsem se hnedle do toho, tady jsem vlítnul a urval kus, tam jsem převálcovál část záhonu... no zkrátka Motalová měla celkem šichtu. A já se bavil, přesně jsem vystihnul, o který místa jí jde nejvíc. A... no pochopitelně, zaměřil jsem se na ně.

Přiznám se ale, že se mi jí pak zželelo a to jedno místo jsem pustil a dělám, že jsem jako pochopil, že rvát ty jakýsi petúnije z korytek mě vlastně vůbec nebaví. A už si jich nevšímám. Vona si pak Motalová myslí, jak jsem bystřej Profesor Prchalík a že jsem pochopil. Jo jo, pochopil, pochopil. Pochopil jsem to, že jak mi něco chtěj zakazovat, je dobrý přidat na protitlaku.

Pak mě to všechno nějak zmohlo a já se hnedle svalil. Sem nevěděl, že kvůli jednomu svalení vona tak zjihne, měkkota. Prej u Štófíka, říkala. Mně to bylo buřt, prostě sem si musel

vorazit. Motalová setřela pot z čela, slzu z voka a šla do kuchně vybalovat. Bubice prej taky šla vybalovat, páč to se prej vyplatí, bejt u vybalování. Protože když se dělá hodnej pes, může z toho něco kápnout.

Spíme, archiv Petra K.

To sem pochápnul rychle. Vim, že když si třeba dřepkins na zadnici, Motalová se rozjaří a vysype dobrotu. Tak dřepkins by mi šlo. To sem měl za jedno vodpůldne. Horší je to prej se sluchem asi, říkal Motal. Že jako to jméno prej asi patří někomu jinýmu. Ale tak to nejni. Já jen jsem prostě rychlejší než zvuk, takže mě to jméno zpravidla nemá šanci vůbec dostihnout.

No. Ale snažím se náhodou. Jak se zavolá Štajníí, jde se papáát, hnedle se vervu vpřed jako první a udělám dřepkins. Páč vim, že jo, že pak následuje miska dolů a dlábese za mnou. Teda spíš já do dlábese. Máme to s Bubiškou zatím rozdělený, to jedení. Ona jí hrozně rychle a Motalová chce, abych jedl v klidu. Já taky jim rychle, ale ešče sem nepřišel na ten grif, jak to do sebe vcucnout ešče rychlejš, než nejrychlejš.

Ale dobrý je, že už dostávám taky to lepší jídlo, co dostává Bubiška. Moc mi to voní a některý věci se daj krásně chroupat, což je supr na ty moje zuby, co se derou ven. Taky mám na ně hračky nějaký. Třebas uprděnou vofci. Jako zpočátku jsem si jí vůbec nevšímal, však taky byla docela skorem jako já velká, ale... o pár dní pozdějš a nějaký to deko víc už jsem si troufnul a dostává slušný masakéro. A ftipný je, když mi s ní Motalová prdí na pupek, kopu do nich zadníma a bojuju.

Na zahradě, foto Petra K.

Bojuju vůbec moc rád. Od prvního okamžiku. Jsem Bojovník Nebojsa, nebojím se ničeho, všechno mě zajímá, Motalová říká, že pud sebezáchovy jaksí nula. Vždycky při tom setře ten pot z čela, prej z těch představ, co na ni čeká. Náhodou ale!! Ať tak moc nekecá, já jsem samostatná jednotka, to uznávám, ale... zase na druhou stranu už jsem i objevil kouzlo toho, že s nima je dost dobrá zábava. Takže když se voni dostatečně snažej, sem já taky snaživej.

Třebas! Helejte! Když jsem k Motalům dorazil, popadnul jsem hračku a tradáááááááááá do kšá, nebo do pelíšku. No, a? Za pár dní? Zjistil jsem, že když neběžím do kšá, alébrž k Motalce do klína, tak vona mě s tou hračkou zlobí, můžeme se přetahovat, můžu tu hračku lovit, protože vona s ní umí kouzla a hračka mi utiká... je to lepší, než s tím prchnout a někde si o samotě žužlat mrtvolu.

Taky s tím jménem to není tak úplně propadák, jak tvrdí Motal. Von se nesnaží dostatečně, Bubiška ho málo vyškolila. Na tom se musí zapracovat. Motalová má kapánek větší úspěchy. A vůbec největší úspěchy má, když jde a volá „Pipipíííí kdepak jsí?!“ Motal pravil, že na loveckýho psa zásadně Pipipi volat teda nebude. Mno... se uvidí... ne? ☐

Ale tak aby nepropadal úplný deprézi, tak mu občas předvedu, že v těch uších nemám takový voraniště, jako von si myslí. A von je pak radostnej celej a já si můžu vocásek umlátit. Apropó vocásek... mno... za ten si je taky ještě časem vychutnám. Víte co? Voni se mi krzevá něj hrozně smějou. Jako budou jednou pykat. Víte co? Mám prostě hrozně dlouhej vocásek.

A mám taky moc nohou a jsem taky moc malej a je toho na mě někdy moc, abych to všechno ukočíroval. No. A to si pak vocásek žije svým vlastním životem. A místo aby způsobně běžel za mnou, se prostě vlní no. A voni se smějou, že to vypadá, že jsem spolknul úúúžofku a vona mi tetkon leze ze zadnice ven. No chápete to? Uznejte, že to si nemůžu nechat líbit. Jednou si to vyberu.

Jo. A jedna důležitá věc. Než jsem sem přišel, dozvěděl jsem se, že je hrozně důležitý nosit tady misky prej. Tak jsem to vočíhnul a jo, Bubiška nosí misku. Tak já taky. Ale páč mám na většinu věcí svůj vlastní osobitý názor, nebudu jako blbeček nosit tu prázdnou, to je k ničemu, vezmu vždycky tu plnou. Tam co je voda. Hele a to máte vidět ten hukot. Jak to najednou začne všechno žít a rozpohybuje se to.

Šibalské oko, archiv Petra K.

To stejný předvedla tuhle Motalová. Vstala ráno, natáhla oděv, vyběhli jsme ven, provedli venčící proceduru a šup domů na snídaňku. Jídlo mě vždycky dost rozparádí. Papám totiž moc rád (prej jsem tím dost zapadnul, ještě tu prej nikdá nebyl nikdo, kdo by nerad papal). A jak jsem byl tak v ráží, vydal jsem se na průzkum. A co nevidí očka má modrá? Tady na těch dveřích visí jakejsi plyšovej had. Zatáhnul jsem kapek, zatáhnul jsem víc a začal lomcovat.

Lomcování mě baví tetkon úplně nejvíc. Lomcovat a vraždit. Lomcuju, lomcuju, co mi moje malý zuby stačej. Zjevila se Motalová, pravila, že jsem - no to nebudu zveřejňovat -, sebrala mi plyšovýho hada a strčila ho někam vejš. Provedl jsem výskok a zavěsil se na tu hmotu plyšovou, z který ten had vedl. A lomcoval. Motalová zdecimovaně povzdechla, popadla hmotu a přehodila ji přes dveře, na který hmota (zvaná župan, jak pak říkala) visela.

Ztratila balanc... a to neměla dělat, děvenka moje. Aby to vyrovnala, vyhodila do vzduchu noženku. Noženka byla oblečena v teplácích, volných teplácích... vlály. Uznejte, že to nejde nechat jen tak. Provedl jsem stojku, přemet ve vzduchu, odrazil se a plným zákusem uchopil vlající nohavici. Co nastalo? Heh, normálně Lebedínoje ózero hadr. Piruetka, odraz, náraz hlavičkou do dveří, úkrok, piruetka.

Vybrala to. Ale ty slova co pustila, ty teda vybraný moc jako nebyly. Publikovat se to ani nedá, bych tak soudil. Zase jsem se bavil. V podstatě, když se to tak vezme, jsem se bavit nepřestal ještě. Myslím, že se mi tu bude i líbit. Takže venkoncem ta změna adresy nebyl až

takovej propadák. Ti dva mi v pohodě svýma výkonama stačej naši bandu vynahradit.